

на 1197 г.), неочаквано се отказалъ отъ императорската служба и си избралъ за центъръ изоставения безъ гарнизонъ Просекъ. Тази крепостъ се издига нѣгде на единъ скалистъ гребенъ въ голѣмитъ вардарски тѣснини; тя била защитена отъ вси страни съ дълбоки пропасти, а само отъ една страна имало тѣсенъ проходъ, заграденъ съ циклопски стени; дълбоко долу подъ стенитъ Вардаръ мѣкнѣлъ пѣнливитъ си води. „Като паякъ или като скорпионъ се прилепвалъ той върху стрѣмнитъ и непристъпни скали и като домоносецъ-охлювъ или като живороднитъ миди се скривалъ задъ твърдинитъ на своето градче, покривайки се съ тѣхъ като съ каменно наметало“, разказва единъ неговъ византийски съвременикъ. Докато Калояновитъ кумани и българи ограбвали околноститъ на Цурулонъ и Пропонтида, императоръ Алексий въ 1198 г. обсадилъ смѣлия авантюристъ въ скалистото му гнѣздо, но гарнизонътъ отблъсналъ всички пристѣпи съ голѣми кжсове скали, хвъргани отъ изкусно направени машини. Въ края на краищата Алексий трѣбвало да отстъпи горна Македония на възстаналия боляринъ и му далъ за жена, макаръ и да билъ жененъ вече, дъщерята на братовчедъ си протостратора Камица.

Между това Иванко, Асеновиятъ убиецъ, избѣгалъ при византийцитъ, които го посрещнали съ радостъ. Той приелъ грѣцко име Алексий и грѣцкитъ нрави и се сгодилъ за Теодора, дъщерята на единъ императорски принцъ, съ когото той още преди да убие Асена бѣ водилъ преговори въ Търново. Като комендантъ на Пловдивъ той мъжествено отблъсвалъ нападенията на сънародникитъ си срещу тоя градъ. Слабостъта, обаче, на Византийската империя и примѣрътъ на Стрѣза били твърде примамливи. Разчитайки на построенитъ отъ самия него крепости въ Родопъ и на изключително византийскитъ си началници, Иванко се отметналъ въ 1199 год. и сключилъ съюзъ съ българския царъ. При Баткунъ той пленилъ отъ засада изпратения противъ него полководецъ Камица и го изпратилъ на Калояна. Докато византийцитъ напраздно обсаждали Кричимъ и други негови крепости, Иванко потеглилъ въ походъ въ славянската областъ (стр. 77) и достигналъ чакъ до Егейско море. Най-после презъ лѣтото 1199 г. императорътъ измѣннически и вѣроломно (обещано било да му отстъпятъ всички завзети отъ него земи) го хваналъ въ пленъ около Станимака ²².

Камица билъ освободенъ отъ плена отъ зета си Стрѣза. Императорътъ, обаче, отказалъ да заплати на Стрѣза доста голѣма сума откупъ, тъй като следъ пленяването на императорския полководецъ той съ користолюбиви намѣрения конфискувалъ грамаднитъ му недвижими имоти. Тогава Камица възстаналъ противъ братовчедъ си императора и въ съюзъ съ Стрѣза превзелъ градоветъ Прилѣпъ и Битоля и нахлулъ въ Тесалия. Но Стрѣзъ сключилъ миръ и върналъ превзетитъ градове (1201). При това той получилъ и трета жена, доскорошната Иванкова жена. Камица продължавалъ да се защитава въ южна Македония, но билъ принуденъ съ бѣгство да се спасява. Въ сжщото това време билъ усмиренъ и възстаналиятъ управителъ на Смолянската областъ — киприянина Спиридонаки.

По тоя начинъ византийцитъ били принудени да сключатъ миръ съ Калояна, особено пѣкъ следъ като този последниятъ на 24 мартъ 1201 год. следъ отчаяна съпротива съ пристѣпъ превзелъ Варна. Така се свършила 16-годишната българска война. Всички превзети отъ него области били признати за негови. Царството му се простирало отъ Бѣлградъ до долна Марица и до Агатополъ на Черно море, отъ устията на Дунава до Струма и до горни Вардаръ. Бѣлградъ и Браничево останали подъ българска властъ; отъ тука сръбско-българската граница вървѣла въ 1204 год. по Морава до Нишъ,